

Војска стене

ЧАСОПИС СРБСКЕ АКЦИЈЕ

број 1 • 2011 • излази периодично

КОДРЕАНУ
и Легија
Светог архангела
Михаила

МДП:
Православље
Самодржавље
Народни социјализам

Војска смене

**Војска смене стићи ће на мету, не
је слава обвије! Заклетву јој полажемо
свету, наше нове Србије! Напред
другови, наше време стиже! Напред
другови, победи све ближе!**

Драги саборци, драги пријатељи,
Пред вама је први број часописа „Војска
смене“, новог гласила нашег покрета.

Вођени идејама духовне обнове, националне слободе и социјалне правде, свесни смо насушне потребе за изградњом нове, младе и духовно високе Србије, која ће бити „кадра стићи и утећи и на страшном месту постојати!“ Својим деловањем, Србска Акција настоји да древне принципе нашег народног сопства изрази у новом национал-револуционарном руху, при чему је потребно раскрстити са свим обманама и заблудама из прошлости.

Због тога, наша је дужност да будемо семе које ће у своје време проклијати и родити армију непоколебљивих политичких војника, који ће руковођени принципима подвига и борбе, бити кадри да се ухвате у коштац борбе за национални и социјални препород србског народа.

Отуда и назив „Војска смене“, јер као што су предатни омладинци покрета Збор – Бели орлови, били наследници палих јунака из ранијег времена, и наставили њихово дело у политичкој равни, тако и ми данас, морамо бити достојна смена свих оних који су за Србство дали своје животе, не би ли продужили њихово дело, као што и каже чувена корачница.

Пут пред нама је дугачак и трновит, али знамо да пут ка било ком идеалу не може бити другачији. Наше народно искуство и мудрост, као и Јеванђеље Христово, упућују нас на истину да спасења не бива без смрти, и да зрно не може дати рода док не умре. Тако и ми у себи самима морамо умртвити сваку себичност, сваки кукавичлук и сваку равнодушност према судбини рода. Не сме нас поколебати наша привидна немогућност, наш недостатак средстава, и наш невелики број. Наше је да радимо и боримо се за оно што је исправно и узвишено, а Бог ће нам у своје време дати, по нашем делу и нашој вери.

Свесни да нема исправне акције без ваљане контемплације, то јест да без идеолошки изграђених бораца нема ваљане борбе, покрећемо ово гласило нашег покрета, за које верујемо да ће бити квалитетан идеолошки

уџбеник, насушно потребан новим србским нараштајима, који трагају за исправним поимањем Србске идеје, а жељни су активизма и ширења истине о свом роду.

**Ступи у акцију, победи окупацију!
Подвиг и борба!**

ВОЈСКА НОВЕ СМЕНЕ

**Застава црна, с вихором неба,
Браник је нације, од зла што вреба,
Застава црна, и монограм Христа,
Орао србски под њима се блиста.**

**Он краси чела синова нације,
Долазеће војске Србске Акције.
Одреди смели, Божија је воља,
Истребиће кукољ са србских поља.**

**Духу и идеји, верни су до гроба,
Њихова је лозинка: „Подвиг и борба“
Изрод што влада, и светиње лама,
Дух предачки не може скршити у нама.**

**Кренуће орно, из села и града,
Младост србска жељна и реда и рада.
Узлетеће она, као соко сиви,
Империја Душана још у нама живи.**

**Завет косовски, и пут Светог Саве,
Крила су душе и народне славе.
У суровој борби против Система,
Греје нас сила динарских стена.**

**Јер Небеска Србија наша је мера,
Крепи нас и снажи православна вера.
Крв Словена старих, аријевски сој,
Спрема нас и челичи, за коначни бој!**

Подвиг и борба

Шта су циљеви наше Акције?

Некима се наш позив на акцију чини као узалудна борба, као бесмислено трошење енергије, као неблагословена работа у пред-апокалиптичном времену у којем хришћанин треба да мисли само о својој души. Али баш зато што мислимо о својој души, ми одбацујемо сваки кукавички псеудохришћански индивидуализам и псеудоревнитељске позиве на повлачење из градова у руралне и пусте средине. Ми не можемо знати ни часа ни дана апокалипсе, али знамо да се морамо борити за своју нацију, и да непријатељу не смемо препустити победу без борбе. Спасење душе, наш примарни циљ, није условљен местом боравка. Шта више, грех је пред Богом напустити поверену њиву. Или како каже народни певач, *са чим ћемо изаћи пред Милоша и друге србске витезове*, ако капитулирамо у борби за свој род? Наша борба састоји се у позиву младој Србији на подвижничко узрастање у Христу кроз Цркву православну, на повратак предачком завету, на оваплоћење узвишених богомданих врлина које већ предуго спавају у аријевско-динарској души нашег човека. Други наш позив јесте позив на удружену политичку акцију, засновану на наведеним духовним начелима.

С обзиром да је дух времена, као владајући начин понашања и размишљања, кључни ослонац Система као механизма који прожима готово све данашње институције, и који се налази у основи данашњег поретка, јасно је одакле треба почети борбу против истог. Иако су пици Система свуда око нас, иако живећи градским ритмом користимо његове механизме, ми нисмо слуге Система све док се не понашамо онако како од нас траже његови господари, а који утиру пут Антихристу. Ма колико ситуација изгледала безнадежно, ми својом борбом и пламеном вером морамо доказати да смо достојни србског православног имена, да смо достојни назвати се синовима светлости! Јер главни циљ сваког нашег прегнућа јесте *сабирање плате на Небесима*. А борба против лошег у

себи и развијање врлина, што представља нужне чињенице духовног живота сваког хришћанина, јесу и предуслов ваљаног одупирања Систему и борби за национални и социјални препород заједнице. Наиме, како би се човек активно борио против Система, мора превасходно истрајавати на дефанзивном елементу. Мора се отргнути из његових канџи, потчинити сопствени нагон духу, прпети снагу са непресушних источника вере и традиције и кренути путем еманципације од разорног утицаја бе-

здушне рекламаторске капиталистичке културе. Изнад свега, мора се уздати у Божију благодат и мора је призвати и заслужити!

Свака борба против Система која има чисто политички ниво, а занемарује духовни и културни, представља противречну борбу без покрића и *кулу без темеља*. Човек којем је најважнија разонода, који робује својим телесним прохтевима и пребива у непрестаном страху за материјалну егзистенцију и земни живот, остаће роб Система, без обзира на прокламовано политичко опредељење. Нужно је истрајавати на животном стилу који је окренут Богу, роду, духовном идеализму, спремности на жртву, подвизавању и природи, насупрот кукавичком стилу који представља животарење у демократско-технократском мравињаку Новог доба. Таква борба је заправо и кључна ствар јер она води ка самореализацији личности (како би рекао Евола), односно ка потврђивању сопствене боголикости, чиме се сабира плата на духовној разини постојања, а то је и главни циљ хришћанског живота. Само таквом борбом се може изградити и сакупити довољан број политичких војника против Система. Јер борба против Система није циљ сам по себи, већ се кроз њу сведочи љубав према ближњем, то јест заједници која се налази под паразитским игом социјалног и националног хаоса.

Подвиг и Борба!

Елементи србске националистичко-социјалне доктрине у огледалу европског национал-револуционарног покрета

Савремена србска националистичко-социјална доктрина, као модерни израз древене Србске идеје, представља скуп логички повезаних идејних поставки. Као таква, она има своју срж, односно унутрашње фундаменталне елементе, који одређују природу њеног карактера. У спољном виду, она је прожета разним утицајима, који подстицајно делују на разраду њених унутрашњих основних поставки.

Унутрашњи елементи

Србска идеја, укратко речено, подразумева све велике мисли и сва велика дела наших светитеља, песника и ратника, као и целокупно искуство народне тешке али узвишене прошлости. Њени носећи стубови јесу светосавски и косовски завет, сачињени од крви проливане за Христа и род, словенске душе и динарске стене. Држање вере, борба за род и домаћински поредак, представљају делатно народно поштовање ових закона, који се укратко могу изразити заветном србском вертикалом: *Бог – Владар – Домаћин*.

Народ србски је вековима живео својим народним неписаним законима, а у двадесетом веку – веку одступништва, умни синови његовог неисквареног дела сакупили су сва начела народног сопства и градили на њима националну идеологију друштвеног строја скројеног по мери србског народа, његове традиције и његових потреба. Пожар Другог светског рата, разгнао је партијашко-котеријашку клику са чела државе и омогућио најбољим синовима србског народа да преузму кормило србског националног брода, насуканог на заблуде југословенства и либералне демократије, растрзаног између окупаторског че-

кића и наковња црвене куте, која је претила да доведе и до биолошког уништења србског народа.

Осим победе у борби за народни опстанак, а по цену највеће личне жртве, Генерал Недић, Димитрије Љотић, Свети владика Николај, Димитрије Најдановић, Мирослав Спалајковић и сви други делатници и идеолози Србске идеје у предратном и ратном времену, оставили су потоњим генерацијама у наслеђе основ савремене србске националистичке доктрине и њене социјалне димензије.

Спољни елементи

У спољне елементе србске националистичко-социјалне доктрине, убрајамо све идеје, покрете и догађаје, који су утицали на конкретну идеолошку формулацију горе описане суштине. Њихова улога је више подстицајног, а мање суштинског карактера. Јер, као што запажа и Димитрије Љотић, када одређених иностраних покрета не би ни било, у нашој земљи би Збор свакако морао настати, јер је он изникао спонтано из народне муке и невоље, а не као имитација било чега иностраног. Ако би се инострана решења неког питања, у мањој или већој мери усвајала, то би се

чинио због склада таквог решења са србским духом и интересом, а не због подражавања било коме.

Међутим, било би нереално игнорисати спољни европски фактор, који је утицао на израз србске националистичке идеје у протеклом веку. Наиме, србски родољубиви трагаоци за оваквим идолошким изразом, препознали су склад између Србске идеје и тада нове тенденције европског национализма оличене у национално-социјалној симбиози, чије упориште у нашој традицији досеже чак до Законоправила Светог Саве и његових социјалних норми.

Циљ нових европских националистичких тенденција био је да формулише националистичку алтернативу капитализму али и комунизму, који је социјалном демагогијом мобилисао радничке масе. Требало је пронаћи модус борбе за радничка права, али не против интереса нације, већ за национални препород, против левичарске деградације и јалових идеја старе деснице. Нови национални покрети имали су визију радника као носилаца стваралачке снаге нације, којима су једнако туђи и капиталистички јарам и пролетерско рушење националних светиња. Отуда они добијају карактер „Треће позиције“ која одражава дистанцу од обе заблуде – како либерал-капиталистичке, тако и комунистичке.

Први чинилац који је трасирао пут целокупном европском национал-револуционарном прегнућу јесте француска контрареволуционарна школа која је своје прво организационо отелотворење добила у покрету Шарла Мораса – *Француска Акција*. С обзиром да је Француска земља кобне револуције из 1789. године, логично је да је управо у њој и зачета изградња одбрамбеног механизма од разорних либералних идеја о „слободи, братству и једнакости“ које су породиле и капиталистичку и комунистичку куту.

Корпоративизам, национализам, монархизам, антилиберализам у економији и политици, као и борба против масонског и јеврејског лобија, постају идеолошка обележја *Француске Акције*, а временом (негде сва, а негде већина ових начела) постају обележје истоврсних покрета широм Европе. Антидемократски савез између Мораса и левичарског вође француских синдикалиста Сорела сматра се битним општеевропским догађајем за национал-револуционарни активизам у будућности. Морас и француске прилике утицале су и на Мусолинијеву еволуцију од класичног ка националном социјализму (који је у Италији назван – фашизмом). Ученицима Мораса могу се условно сматрати и други европски национал-револуционари, попут Калва Сотела или Леона Дегрела, а треба рећи да је директан утицај *Француске Акције* постојао и на нашем поднебљу. Он се огледао у раду идеолога Момира Николића, уредника часописа „Политички гласник“, као и у мисли и делу Димитрија Љотића који је током боравка у Француској лично присуствовао састанцима *Француске Акције*, а потом био редовни претплатник њихових гласила.

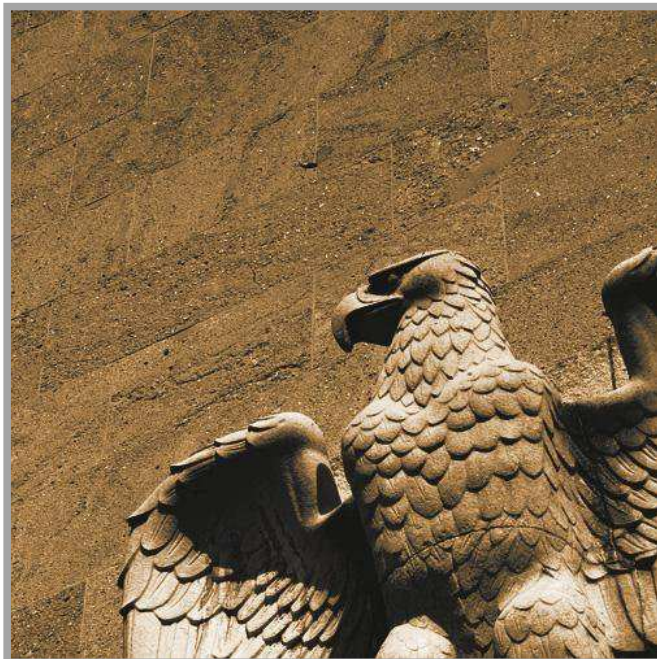
Корпоративизам, национализам, монархизам, антилиберализам у економији и политици, као и борба против масонског и јеврејског лобија, постају идеолошка обележја *Француске Акције*, а временом (негде сва, а негде већина ових начела) постају обележје истоврсних покрета широм Европе. Антидемократски савез између Мораса и левичарског вође француских синдикалиста Сорела сматра се битним општеевропским догађајем за национал-револуционарни активизам у будућности.

Постоји и други чинилац који је мање или више утицао на све национал-револуционарне покрете. Реч је о италијанском фашизму који је први од покрета из ове групације дошао на власт и постао у извесној мери узор осталим покретима широм Европе и света, који су стремили ка синтези национализма и социјалне правде. Тај општи утицај огледа се у спољашњој форми израженој у милитантном стилу, римском поздраву, култу естетике и физичког васпитања омладине. Такође, у односу на Морасов покрет у Француској, који превасходно настоји да утиче на елиту, италијански фашизам је примарно окренут широком народним масама. Иако међу покретима из ове групације од 1933. године немачки национал-социјализам долази у центар пажње и потискује италијански фашизам у други план, чињеница је да је и Хитлеров покрет стилски образац преузео од италијанских фашиста.

Овакав утицај итало-фашистичког стила био је веома изражен у покретима других православних земаља – руским емигрантским националистичким организацијама, румунским легионарима и грчком националном покрету генерала Метаксаса. Код нас овај стилски утицај био је знатно мањи (ако изузмемо краткотрајни перформанс Милана Стојадиновића) и огледао се у организацији *Југословенска Акција*, као и донекле у неким одборима *ЈНП Збор* (пре свега у Војводини). Међутим, свој аутентичан борбени израз србска национал-социјална доктрина у потпуности добија током Другог светског рата у виду Србског добровољачког корпуса, елитне војске Недићеве Србије, сачињене претежно од чланова *Љотићевог Збора*. Задојена моралним и идеолошким набојем, ова војска је током рата била најопаснији непријатељ црвеној аждаји на овим просторима.

Конкретно за србске прилике постоји и трећи утицај на овом пољу. Реч је о утицају већ поменутих руске белогардејске емиграције, која је у Србији оставила неизмеран траг у науци, култури, богословљу али и идеологији. Наиме,

националистички оријентисани интелектуалци белог покрета, поучени горким искуством фебруарске и октобарске (бољшевичке) револуције, препознали су у европским национал-револуционарним стремљењима окриље за формулацију сопствених идејних начела. Њихове идолошке поставке представљале су синтезу тадашњих европских националистичких тенденција и идеја старих словенофила, који и јесу аутентична руска и словенска претеча национал-револуционарне идеје (треба рећи да је и

сам Достојевски своје идеолошке погледе формулисао називом – *револуционарни конзервативизам*). С обзиром да је значајан део беле руске емиграције своје ново уточиште пронашао у Краљевини Југославији, и да су све њене значајне организације имале одељке и на нашем тлу, може се рећи да су руски белогардејски идеолози грубо трасирали идејни спој национализма и социјалне правде у Србији.

Што се тиче Хитлеровог покрета и његовог утицаја на европску национал-револуционарну сцену оног времена, реална је оцена да је придавање велике пажње расном питању у национал-социјалистичкој Немачкој утицало на формулисање односа према овом питању у многим земаљама, па тако и код нас. И збораши и други национални идеолози у Недићевој Србији, једнодушно су стали на становиште да је расни идентитет део народног сопства, да га треба чувати и бранити, али да га не треба претпоставити духовно-религиозном идеалу. У унутаридеолошкој хијерерхији доктрине прокламоване у гласилима Недићеве Србије, србско Православље заузима највише место, као сила која пре свега упућује на питање духовне егзистенције, а узгред, за разлику од немачких прилика и тамошњих конфесија, оно је срасло са матичном (србском) националном идејом и обједињује практично читав србски народ. Уз веру православну, саставним чиниоцем светосавског идеала сматран је и факт да је србски народ увек био стихијски привржен чувању расне компоненте свог идентитета.

Ови покрети несумњиво настају као одговор на левичарску стихију и представљају концентрисање најбољих синова нације у круг диктаторијалне одбрамбености од свих либералних, левих и других антинародних елемената који су деловали на плану социјалног и националног тлачења народа. Ипак, овим покретима недостајала је хришћанска духовна димензија, услед које су делатно истрајавали у колебљивости између општеевропског и општечовечанског идеала на једној страни и усконационалне мегаломаније на другој.

Однос савремене Србске идеје према западним национал-револуционарним покретима протеклог века

По питању односа србске националистичко-социјалне доктрине према западним компатибилним покретима, треба најпре видети како у огледалу наше идеје изгледају два најпознатија покрета из ове групе – фашизам и немачки национал-социјализам. Њихова оцена са нашег становишта свакако није једнозначна. Ови покрети несумњиво настају као одговор на левичарску стихију и представљају концентрисање најбољих синова нације у круг диктаторијалне одбрамбености од свих либералних, левих и других антинародних елемената који су деловали на плану социјалног и националног тлачења народа. Ипак, овим покретима недостајала је

хришћанска духовна димензија, услед које су делатно истрајавали у колебљивости између општеевропског и општечовечанског идеала на једној страни и усконационалне мегаломаније на другој.

Значајни су били и хришћански национал-револуционарни покрети попут шпанских фалангиста, португалског *Народног покрета*, белгијског *Рекса*, француског *Пламеног крста* или већ поменуте *Француске Акције*. Оно што нас разликује од њих, јесте њихова приврженост римокатоличким догмама и противречност између, на једној страни – борбе за нацију, и на другој – духовне потчињености Ватикану као једном паразитском и интернационалном центру моћи. Међутим, сви ови чиниоци и недостаци западноевропских национал-револуционарних покрета везани су за проблем западне цивилизације као такве.

Истинским православним националистима, ревност за чистоту вере никада није била препрека ни за усвајање формулација и искустава западних националних покрета, као ни препрека за општеевропску националистичку солидарност са свим оним чиниоцима на Западу који нису непријатељског настројења према нама. На једном од оснивачких сабора *Хришћанске народне заједнице* (Богомољачког покрета), Владика Николај је изрекао смернице за будуће деловање ХНЗ, при чему је назначио да се и са иноверним покретима *који не третирају догматске и канонске већ само моралне ствари, одржавају мирољубиве везе и по могућству сарадња*. И велики Достојевски је Европу доживљавао као своју другу (ширу) отаџбину, и своје бескомпромисно Православље исповедао заједно са јасном аријевском свешћу о крвној и судбинској повезаности народа Европе. Упечатљив пример из протеклог века јесу православни добровољци (руски белогардејци и румунски легионари) у националистичкој армији генерала Франка, који су се уз благослов својих помесних православних Цркви борили против бољшевичке куге и на шпанском тлу. И у Србији тог доба, кроз гласила *ЈНП Збор-а* и *Хришћанске народне заједнице*, изражена је отворена подршка антикомунистичкој борби у Шпанији. И патријарх србски Варнава, као и високи јерарси Руске (заграничне), Румунске, Грчке и Бугарске Цркве, полагали су наде у Трећи рајх, као потенцијалног заштитника Европе од надируће црвене куге. И Свети владика Николај, у свом емигрантском делу „Земља недођија“, кроз поглед на свет главног јунака капетана Спасе Спасовића, промовише идеју хришћанске и националне Европе, као суште супротности ускошовинистичким или интернационалистичким концептима.

Разобличавање савремене Европе, савременог Запада и његовог духа, уз указивање на генезу његове апостасије, није у колизији са чињеницом да је Европа наша шира отаџбина, јер и њено име и цивилизацијска светлост извиру на њеном Истоку. А константација Светог владике Николаја која се тиче зачетка србске народне помесне Цркве, и указује да је „Свети Сава био јединствен међу Европејцима“ и да је србском народу он одавно решио проблем који је на Западу био узрок многих крвавих ратова, упућује нас још више на чињеницу да је за препознавање истинске националне идеје неопходно понирати у народно сопство, созерцавати националну историју и традицију, и учити се поукама прошлости. ●

Србски сој

Константин Бугарин о средњевековним Србима

У садашњем времену народне духовне посрнулости, увек морамо имати пред очима величину дара којим је наш народ дарован од Бога. Осим праве и чисте вере хришћанске, са правоверним догматима, дао нам је Бог и нашу крв србску, наш сој народни, додатно исклесан у бојевима, победама и туробним временима. Отуда је у данашњим временима нужна афирмација нашег биолошког наслеђа, јер оно може и мора бити оруђе и оружје у нашој борби. У њему се крије снага која нам је потребна да се пробудимо, усправимо и испунимо народни завет. Ми смо крв од крви и кост од кости наших Старих са Велбужда, Газиместана, Орашца, Куманова и Кајмакчалане! Ми смо њихови потомци и имамо снагу да пробудимо њихов дух у себи. Само га морамо пронаћи и спознати. А да бисмо то учинили, морамо најпре своме роду повратити свест о његовој сили.

Тим поводом, начинићемо понирање у повесницу рода и цитирати Константина Бугарина, средњевековног летописца и књижевника, који је био очаран сјајем и снагом наших благочестивих и витешких предака, који су још ономад изнедрили светородну династију Немањића, Светог кнеза Лазара и сина му Деспота Стефана, савременика летописца Константина, који о Србима вели:

Најбоља земља рађа најбољи пшенични клас, који нам рађа тридесетоструко, шездесетоструко и стоструко. Храбри су, дакле, тако да такав глас у васељени нико нема... А добротинствени су и у послушности, да им нема равних у васељени. Где је потребно, брзи су да послушају а спори на говор. А где треба рећи штогод противно, брзи су на одговор сваком ко пита, наоружани оружјем у десницама и левицама. А телесном чистотом превазилазе друге народе, исто као и лаком и светлом крвљу. А уз то су и милостиви и дружељубиви. Ако ко од њих осироти у потрепштинама, остали му све потребно дају, не само појединцу него сваком и свагда. И не само простим давањем него двоструком милостињом, тако да се може применити Соломонова реч – „поштујући ништага, чини милостињу“.

А живот у читавој тој земљи јесте као Црква Божија. И не живе као остали народи скотски и против природе, и сваки час се код њих не узима у уста име Божије, него је уобичајено да се од малога до великога не моле више од двапут на дан. Достојно је хвале како син и у своме дому, када је заједно са родитељима, као слуга стоји пред њима. А ово се може видети не само код богатих него и код најогрубелијих, и код последњих простољудина. Где се чуло код њих да је неко учинио нешто ружно оцу своме или мајци? Ваистину нигде, но се по Христу закон свршава, људи један другог више но себе уважавају, господом се међусобно називајући, откривене главе, како је и у старини било и како је сада у јужним земљама... Зато је код њих ваистину све изврсно, а остало бива по Павлу „што год да је истинито, што год је поштено, што год је праведно, што год је чисто, што год је на добром гласу, било која врлина било што похвале достојно“ (Фил. 4,8), и може се наћи оно што узноси, а особито љубав, која је глава свакој врлини.

Тако је о људима србским писао учени припадник суседног народа, не би ли своје дивне утиске о србској земљи и њеним људима уклопио у своје Житије деспота Стефана Високог, дивног србског владара и витеза – једног од највернијих архетипа србског мужа оданог подвигу и борби. Погледајмо се и ми, данашњи Срби, у огледалу наших старих, вратимо се њиховим прогресивним идеалима и обичајима, и испунимо Завет до краја!

Аскетизам – духовно подвижништво

Човеков дух, будући божанског порекла, увек стреми ка Богу. Ништа земаљско њега не може у потпуности да задовољи. Тешко страдајући када је удаљен од Бога, он само у Богу може да пронађе спокојство. Ову спасоносну заједницу са Богом људски дух може да постигне једино кроз испуњавање заповести о љубави према Богу и ближњима. Заповести о љубави према Богу и ближњима могу се испуњавати само кроз искорењивање „закона греха“ – злих навика, злих расположења душе, и засађивања, уместо њих, добрих навика, добрих расположења душе. Ово се не даје без тешке борбе, или подвига. Управо у тој борби или подвигу је суштина аскетизма, који на тај начин обезбеђује човеку напредак у духовном животу, то јест приближавање Богу и ступање у општење са Богом које људски дух жели. Према тој борби, или подвигу, аскетизам носи још и назив „подвижништво“, а духовни живот се назива „подвижничким животом“, због чега се и аскета, који таквим животом живи, назива „подвижником“. „Подвижништво“ – то је већ чисто руска реч, која по духу потпуно тачно преноси занчење грчке речи „аскетизам“.

Аскетизам је потребан сваком човеку, а не само монасима, јер он не представља нешто што је човеку споља силом наметнуто, него напротив: то је природни захтев људског духа који тежи ка томе да се ослободи угњетавања силе зла и да се вине ка своме Почетку – Богу, како би у њему пронашао најпотпуније задовољење свих својих унутрашњих трагања и потреба, како би пронашао оно што сви људи силно прижељкују – срећу, мир, радост и вечно спокојство. Аскетизам, који човека сједињује са Источником и Даваоцем сваког добра – Богом, представља једини поуздан пут ка том примамљивом светионику среће ка коме сви људи на земљи тако незадрживо стреме – како за овај земаљски живот, тако, што је нарочито страшно, и за онај будући, вечни. Јер срећа, како показује опит живота, није изван човека, где је он непрестано тражи, него унутар њега...

Ето због чега је аскетизам, у овој или оној мери, безусловно неопходан сваком човеку, без икаквог изузетка: он представља опште добро, опште наслеђе. Ко се клони аскетизма, тај је непријатељ сам себи: тај се сам одриче највишег добра – спокојне савести и блаженог општења са Богом.

Архиепископ Аверкије (Таушев)

Дух славних предака Заборављени србски спартанци

Добровољци, иако лако наоружани, изазвали су хаос у аустријском десантном конвоју

Мало Београђана зна да је доњи шпиц Аде Циганлије, на коме стоји пилон новог моста, током Првог светског рата био упориште србске војске, које је 14 месеци одолевало силама хабзбуршког и немачког царства. Аустроугарски генерал Гоља је после низа неуспешних напада на Аду поручио својим војницима: „Срамота је за царску војску да се још увек шака голих Срба с неколико митраљеза налази на нашем земљишту!“.

Острвску предстражу Београда амерички новинар Џон Рид описао је у репортажама које су гануле свет: „Војници су ископали импровизована стрељачка гнезда и потрбушке лежали на блатњавом насипу, необријани, неопрани, одевени у рите, и смршали од оскудно лоше хране. Нисмо могли да идемо дуж линије ровова – војници су нас возили у малим плитким чамцима“.

Ада је била србска Иво Цима у Првом светском рату. Главни удар Аустроугарске 1914, а затим Немачке 1915, био је усмерен преко Саве која је била далеко лакша за форсирање од Дунава. Данашњи Београђани не знају како се херојски бранила престоница на Ади јер је наша историја селективно приказивана од стране комунистичког окупатора. Упркос некадашњој ратној слави, данас на Ади нема обележја да је у ноћи 28. јула 1914. покушајем аустроугарског десанта на речно острво, почео Велики рат. Тај напад, на запрепашћење Беча, одбили су сами Београђани, „финанци“ (царинска стража) и младићи из Сремског добровољачког одреда, под командом четничких војвода из Балканских ратова. Регуларне војске није било у граду јер влада, која се још пре објаве рата повукла у Ниш, није могла да одлучи да ли треба бранити престоницу. Добровољци, иако лако наоружани,

изазвали су хаос у десантном конвоју који се насукao на десну обалу Саве, а речне оклопаче-монитори из пратње узвратили су топовским гранатама по Београду. Тиме је започето вишемесечно бомбардовање престонице с реке, а нарочито Аде Циганлије.

Иако без топова, браниоци су узвраћали: „Неколико смелих комита бацали су бомбе са моста у оцаке монитора“, записао је мајор Светозар Ђукић. Упркос крвавим биткама у

острвској дунгли, ратници с Аде одржали су положаје све до пораза Аустроугарске у Србији 1915. године, када команду преузима Немачка а маршал Макензен наређује да се Београд две седмице даноноћно бомбардује. „Аду је обмотао густ, црн и жут дим темпирних граната, а сваки корак прекривен је распрскавајућим зрнима. Из фабрике шећера и чукаричких кућа куља-

ла је ватра и летеле су греде, камен и прашина, као да их вулкани раздиру“, забележио је у дневнику пуковник Радојевић. Немачки десант на Београд почео је 6. октобра 1915. године нападом на Аду, али као и прве ноћи рата, нападачи су заустављени у речној дунгли. „Освануо је 7. октобар мутан и кишовит, над нечувеном костурницом где се животи гасе, кости дробе и ломе, а делови људског меса разносе по ваздуху. Дуж средине Аде, ври као у котлу пушчана и митраљеска ватра. Заједно са кишом сручује се усијано гвожђе, челик и огањ“, забележио је пуковник Радојевић.

Тек после напада Бугарске на Србију 8. октобра 1915. године, наређено је повлачење с Аде и потапање мале флоте у чукаричком рукавцу. Малобројни ратници који су преживели пакао на острву, изгинули су у упоришту у чукаричкој фабрици шећера и на пади-

нама Бановог брда, где су у ноћној бици на нож, повели у смрт цео немачки батаљон. Србске војнике су на Кошутњаку сахранили и споменик им подигли њихови непријатељи Немци, а Србија ни до данас није обележила ове делове града, као место страдања хероја. Али на новим генерацијама србских нацио-

налиста стоји задатак скидања целокупне данашње срамоте свенародног заборавља својих великих и славних предака, који су гинули да би ми данас живели. А највише што можемо да урадимо за њих, јесте да се надахнујемо њиховим подвигом и да у њему налазимо инспирацију за нашу данашњу борбу!

Кодреану и Легија Светог архангела Михаила

„Ми ћемо створити духовну атмосферу, атмосферу морала, у којој ће херој моћи да се роди и у којој ће он моћи да се развија. Тај ће херој повести наш народ путем величине.“

Корнелије Кодреану

У праскозорје 9. октобра 1923. неколицина људи седела је на клупама у празној соби полицијске станице у Букурешту. Били су ухапшени неколико часова раније. Полицијски доушник у њиховим редовима оптужио их је за припрему ликвидације више од двадесет водећих грађана Румуније. Сада су их о томе саслушавали полицајци и званичници владе.

Вођа наводних завереника, двадесетчетворогодишњи Корнелије Кодреану, седео је замишљено док су његови другови, један по један, одвођени у собу за саслушања. Покушавао је да смисли тактику за парирање иследницима, а онда је на њега дошао ред.

Тужилац је наредио да пред Кодреану изнесу неколико инкриминишућих писама и две корпе са оружјем које је припадало групи. „Да ли је ово ваше оружје?“, промумлао је.

Кодреану је оклевао. Затражио је да мало размисли. Били су то пресудни тренуци. Тужилац и полицајци су се подругљиво смешкали, очекујући негирање оптужби.

А онда је Кодреану проговорио: „Да, ти пиштољи су наши. Желели смо да њима упуцамо министре, рабине и крупне јеврејске банкаре.“ Затим је навео имена румунских политичара и истакнутих Јевреја са своје листе за ликвидацију: Марцеску, Берковићи, Бланкови, Розентал, Филдерман, Хонигман... Иследници су били забезекнути самопоуздањем и смелашћу младића. Тужилац, чије надувености је сада нестало, промучао је: „Али... Зашто да их убијете?“

„Министре, зато што су издали нашу земљу“, као из топа одговори Кодреану. „Јевреје, јер су непријатељи и кваритељи.“

„Па зар се сада не кајете?“

„Не, не кајемо се уопште... Није битно што смо пали: иза нас су десетине хиљада оних који мисле исто!“

Са првим зрацима сунца који су се пробили кроз прозор полицијске станице, Кодреану је раширених рамена и уздигнуте главе поведен у подрмуску ћелију. Коцка је била бачена. Од тог дана, у својој борби за слободу отаџбине, Кодреану се више није двоумио нити узмицао.

Ко је заправо био овај изузетан младић, и шта га је навело на тако очајнички потез?

Корнелије Зелеа Кодреану је рођен 13. септембра 1899. у Хушију, градићу у румунској покрајини Молдавији. Његов отац, Јон Зелеа Кодреану, потомак више генерација шумара, био је професор средње школе и ватрени на-

ционалиста. Његова мајка, Елиза Браунер Кодреану, била је унука баварских имиграната.

Од своје 11. до 16. године Кодреану је похађао чувену војну школу у месту Манастиреа Деалулуи (Манастир на брду). Тамо је стекао војничке врлине храбрости, дисциплине и смирености. Кодреануов урођени дар за вођство и организовање додатно се развио у војној школи, где је искусио тежак рад и много самоодрицања. У Манастиру је, како ће касније забележити, „научио да воли ров а презире кабинет.“

Када је августа 1916. Румунија објавила рат Аустро-Угарској, Корнелије, који је био сувише млад за мобилизацију, отишао је од куће и придружио се своме оцу на фронту, где је старији Кодреану командовао једном пешадијском четом. Узео је учешћа у напредовању а потом и повлачењу преко суровог терена Трансилваније, све док му отац није наредио да се врати кући. Крај Првог светског рата 1918. године, Корнелије је дочекао као кадет у једном логору за пешадијску

обуку.

Међутим, када је стигао у Јаши, Кодреану је затекао град уздрман штрајковима и демонстрацијама. Радници, који су се мучили у лошим радним условима и за бедну плату, почели су да подлежу лукавству комунистичких агитатора, који су им пунили главу лажима о „обећаној земљи“ која је настала преко границе, у болшевичкој Русији. На Универзитету су многи професори и студенти били отворени марксисти, и њима је било дозвољено да малтретирају своје колеге националисте.

Ситуација у Јашију је заиста била неприхватљива, поготово за једног младог родољуба какав је био Кодреану. Сједињење свих Румуна после Првог светског рата, у једну, Велику Румунију, било је испуњење вековних националних тежњи. Па ипак, градска интелигенција и радници све више су се окретали против румунског краља Фердинанда, против Цркве и Војске.

Кодреану није било потребно дуго да препозна покретачку снагу иза анти-националних активности радника и интелектуалаца. И једни и други били су изманипулисани и контролисани скоро искључиво од стране групе туђинаца, непријатељски настројених према румунској култури и држави. Били су то Јевреји.

У то време такозвани „раднички“ покрет у Јашију предводио је др Гелертер, чији су помоћници били Гелер, Шпиглер и Шрејбер. Њихови претпостављени у Букурешту, румунској престоници, били су Ана Паукер и Илие Московихи. Сви они, као и већина комунистичких вођа у Румунији, били су Јевреји.

Јеврејски револуционари у Румунији били су оснажени успехом својих сународника у Русији, где су Јевреји чинили већину болшевичких главешина и кадрова. Подједнако су били инспирисани и кратком али крвавом владавином Беле Куна (рођеног Кон) и његових јеврејских комесара у Мађарској, који су свргнути интервенцијом румунске армије свега неколико месеци раније.

Кодреану се није уплашио набуситих, кочоперних левичара и њихових јеврејских налогодаваца. Био је спреман да се ухвати у коштац са јудео-марксизмом у Јашију са истом смелошћу коју је показао на ратишту три године раније.

Згрожен апатијом и кукавичлуком конзервативних студената, Кодреану се придружио малој групи по имену Гарда националне свести, коју је основао и предводио Константин Панчу, кршни радник челичане. Гарда је међу својим члановима имала Румуне свих сталежа, посвећених изградњи снажне Румуније, засноване на праведном социјалном поретку и монорасном друштву.

Кодреану је за кратко време постао водећа фигура Гарде националне свести. Кроз непрестани и пожртвовани активизам он је ову малу организацију учинио респектабилном снагом на улицама и у фабрикама Јашија.

„Није довољно победити комунизам. Морамо се борити за права радника. А радници имају право на хлеб и на достојанство. Морамо се борити против олигархијских партија и створити националне радничке организације, које ће радничка права чувати уз помоћ државе а не у борби против државе“.

Кодреану је са неколицином својих следбеника убедио хиљаде радника пред Агенцијом за државни монопол и на изградњи пруге у месту Николина да са својих радних места скину црвене заставе и уместо њих уздигну румунску тробојку.

Корнелије Кодреану и чланови Гарде националне свести су се разликовали од реакционара, који су тежили одржању постојећег друштвеног поретка. Програм Гарде звао се „Хришћански национални социјализам“ и Кодреануов декларисани циљ био је да румунске раднике ослободи јеврејско-бољшевичких утицаја и да у њима пробуди снажан осећај националног идентитета. Као што је сâм казао: „Није довољно победити комунизам. Морамо се борити за права радника. А радници имају право на хлеб и на достојанство. Морамо се борити против олигархијских партија и створити националне радничке организације, које ће радничка права чувати уз помоћ државе а не у борби против државе“.

Када је румунска влада најзад показала вољу да сломи штрајкове и демонстрације које су предводили комунисти, Кодреану и његови млади саборци окренули су се Универзитету. Године 1920. румунски универзитети, а посебно онај у Јашију, врвели су од Јевреја. Иако су Јевреји у Румунији чинили свега око 5% популације, у Јашију су више од трећине студената били Јевреји. На факултетима су они организовали различите кампање против свега што је румунско. Међутим, Кодреану и његови другови су у врло кратком року завели ред у студентском насељу. Црвени батинаши, који су до скоро малтретирали студенте националисте, сада су прешли у дефанзиву. Руске капе, које су неки носили у знак подршке бољшевицима, врло брзо су „изашле из моде“.

Студентски штрајк, који је организовао Јеврејин Шпајглер, пропао је када је Кодреануова група заузела универзитетску мензу и саопштила студентима да „они који не раде, неће моћи ни да једу“.

До 1922, када је дипломирао на правном факултету, Кодреану је готово сам претворио Универзитет у Јашију у бастион национализма. Штавише, Кодреануови симпатизери су наставили ову борбу у школама и на факултетима широм земље.

Кодреану је затим одлучио да школовање настави у Немачкој. У јесен 1922. уписао је политичку економију на Универзитету у Берлину, где је убрзо ступио у контакт са немачким националистима.

Међутим, његово студирање у Немачкој је изненада прекинуто. 10. децембра 1922. румунски студенти су започели штрајк, захтевајући не само бољу храну и животне услове, већ и ограничење броја Јевреја на универзитетима. Кодреану је пожurio натраг да би помогао студентима.

Штрајк се одужио, упркос полицијским акцијама и претњама владе да ће употребити чак и војску да обузда студенте. Током штрајка Кодреану је схватио да је право време за формирање националистичког покрета који би се обраћао румунском народу у целини, а не само студентима. Заједно са А. К. Кузом, професором Универзитета у Јашију, Кодреану је 3. марта 1923. основао Лигу хришћанске националне одбране.

Свега три недеље касније, румунски парламент је показао зашто је Румунији био потребан један борбени националистички и анти-јеврејски покрет. Наиме, у парламенту је изгласана промена устава како би сваки Јеврејин у земљи могао да добије и држављанство Румуније. Када је то чуо, Кодреану је бризнуо у плач. Национално оријентисани Румуни били су шокирани. Основни разлог за незадовољство због ове осионе одлуке парламента лежао је у чињеници да су Јевреји у Румунији доказано били страно тело у националном организму. Они су се од Румуна разликовали језиком, вером, обичајима, оделом, расом и духом. А нису ни желели да се прилагоде, већ су од Румуна захтевали да се прилагоде њима.

Још од 19. века Јевреји у Румунији су били господари финансија, трговине и индустрије. Јеврејски историчар Аврам Леон Сашар је арогантно признао да „антисемитизму у малој, затуцаној Румунији није била потребна стимулација споља... Средња класа се састојала искључиво од Јевреја, као и класа интелектуалаца, а и трговина у земљи била је у њиховим рукама. Стога је румунско сељаштво огорчено мрзело Јевреје“.

Када се Румунија 1879. ослободила османске окупације, румунски државници и интелектуалци су покушали да Јеврејима ускрате право на држављанство. Европски моћници, увек спремни да удовоље својим јеврејским финансијерима, тада су интервенисали па је румунска влада била

присиљена да промени одлуку. Међутим, пошто је добијање држављанства условљено служењем у румунској војсци или доказаним моралним квалитетима, мало Јевреја је могло да добије држављанство Румуније.

Па ипак, јеврејска контрола над економијом бивала је све већа. У годинама у којима је Кодреану започињао борбу против њиховог утицаја, Јевреји су били власници већине банака и доброг дела штампе у Румунији. Либерални историчар Еуген Вебер забележио је да су у том периоду 80% запослених у банкама и 70% новинара били Јевреји, а Јевреји су били и 139 од 142 радника берзе у Букурешту.

Контрола над румунском економијом омогућила је Јеврејима да добрим делом контролишу и политички систем земље. Највеће странке – Либерали, Селјачка странка и Аграрна партија – константно су биле у служби јеврејских интереса. Ове странке су се толико деформисале служећи Јеврејима, да је постало тешко разликовати их. По Кодреануовим речима, „међу њима у суштини није било разлике, сем другачије форме и различитих личних интереса, али су оне биле иста ствар у различитим облицима. Лични интересу били су једини разлог због кога су странке уопште заступале различите ставове“.

Упркос напорима Кодреануа и његових следбеника, студентски штрајк је пропао. У јесен 1923, румунски студенти су се вратили у учионице. Успели су да се изборе за побољшање материјалних услова, али је влада одбила да ограничи прилив Јевреја на универзитете.

Дубоко разочарани свршетком студентског штрајка и одлуком владе да прошири права јеврејских туђинаца на држављанство, Кодреану и Јон Мота, млади националиста из Трансилваније, осмислили су план ликвидације, који је услед издаје пропао.

На суђењу у Букурешту, Кодреану је на себе преузео пуну одговорност. Међутим, трајавост тужилаштва и симпатије поротника, који су били прави Румуни, донели су Кодреануу и његовим друговима ослобађајућу пресуду. Само је Мота остао у затвору: првог дана суђења, он је њиховог издајника упуцао у судници.

Кодреану се вратио у Јаши и наставио свој рад на организовању Лиге хришћанске националне одбране. У недостатку средстава, али и рада, Кодреану и Братство крста, како се називало омладинско крило Лиге, отпочели су изградњу сопствених просторија у Унгенију, неколико километара од Јашија. Призор градске деце са ашовима и лопатама, оставио је снажан утисак на локалне селјаке. Многи од њих су пришли да помогну омладини и од Кодреануа почели да примају идеје о обнови Румуније.

Али Кодреану и његови саборци нису за дуго остављени на миру. Свега три недеље од почетка грађевинских радова у Унгенију, младићи из Братства су опкољени од стране полиције и одведени у полицијску станицу у Јашију. Тамо су на различите начине малтретирани, док најзад, интервенцијом угледних грађана Јашија, нису пуштени из притвора. Кодреану и професор Куза поднели су захтев министру унутрашњих послова да уклони одговорног официра, полицијског префекта Манђиуа. Али Манђиу не само да није позван на одговорност, већ је чак одликован и унапређен. А Јевреји Јашија показали су своју захвалност тиме што су му поклонили ауто.

Неколико месеци касније, 25. октобра 1925, Манђиу се поново сусрео са Кодреануом, овог пута у судници, где је Кодреану требало да сведочи у одбрану студента ухапшеног на градилишту у Унгенију. Окружен жандармима, Манђиу је провоцирао Кодреануа. Али овога пута Кодреану није пристао да буде понижен. Извукао је револвер и хицима усмртио полицијског префекта на лицу места. Суђено му је Турну-Северину, на крајњем југозападу Румуније, а што даље од Молдавије, где је његов покрет стицао све више симпатија. Па ипак, на суђење које се одржавало у једној великој сали, дошло је неколико хиљада Кодреануових присталица. Многи угледни Румуни сведочили су у Кодреануову одбрану, док је државни тужилац неуспешно покушавао да оповргне чињенице о Манђиувој бруталности. Након 25 минута консултовања, поротници су Кодреануа прогласили невиним.

Кодреану је наредних годину дана ограничио своје политичке активности. Убрзо након суђења за убиство Манђиуа, он се оженио Еленом Илиноју. Затим је са својом невестом отпутовао у Фра-

нцуску, где је на Универзитету у Греноблу наставио своје студије и стекао докторат из политичке економије.

Маја 1927. вратио се у Румунију. Лига хришћанске националне одбране се поделила на две фракције, тиме што је професор Куза исхитрено из организације искључио групу својих неистомишљеника. Чак и без тога, јаз између Кодреануа и Кузе је већ неко време растао. Куза је у суштини био конзервативац, па је и поред свог декларативног анти-жидовског става показивао спремност да сарађује са компромитованим странкама. Лига је такође трпела због тога што није имао довољно организационих способности.

Стога је Кодреану са неколико својих највернијих другова напустио професора Кузу и Лигу хришћанске националне одбране. 24. јуна 1927. године, на малом скупу у свом дому у Јашију, Кодреану је прогласио нови покрет – **Легију Светог архангела Михаила**.

Легија није имала партијски програм. Како је Кодреану записао, „ова земља умире јер јој недостају људи, а не програми... То, другим речима, значи да нам нису неопходни програми већ људи, нови тип људи. Зато што данашње људе или формирају политичари или су инфицирани јудејским утицајем, нови људи ће представљати најбриљантнији политички програм“.

(Наставак у следећем броју.)

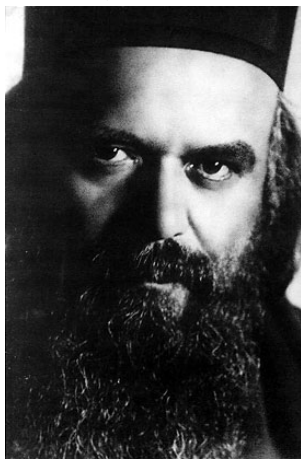

Национал-социјална идеја ХНЗ

Хришћанска народна заједница (Богомољачки покрет) у Краљевини Југославији, као сабор православних братстава духовно руковођених Владиком Николајем, представљала је одговор простог али побожног дела србског народа на духовно отпадништво интелигенције и на агресивну атеизацију друштва. Иако је имала превасходно духовно-мисионарски циљ, ХНЗ је била свесна нужности хришћанске политичке акције, као пандана сопственој духовној делатности. Узрок томе лежи у чињеници да се старешинство политичког покрета ЈНП Збор и ХНЗ у доброј мери поклапало. Битну улогу у оба покрета имали су др Димитрије Најдановић, др Ђоко Слијепчевић, прота Алекса Тодоровић и судија Јован Сарачевић (будући епископ Руске Православне Заграничне Цркве, Сава). Сабор ХНЗ-а је на сабору 1925. године утврдио да морално-православни препород србског народа мора ићи троструким правцем:

1. Чување православно-моралног осећаја који стоји у народу;
2. Исти осећај развијати у пламену светосавску веру;
3. Тај светосавски осећај мисионарења ра-

распростирати међу неправославне. **Народна хришћанска заједница стараће се да се српском народу обезбеди социјални и економски прогрес**, а развијаће и помагаће само националну, словенску, православну културу и прогрес на основу евангелског морала.¹

Сходно наведеном, у гласилу ХНЗ-а „Пут“, Ђоко Слијепчевић пише: „Нема шта да се очекује од евроамеричког, бирокраског банократизма, ни од идеализовања модерне технократије, нити од ичега што искључује слободну личност човеку и одбацује дут као *a priori* немогућу ствар“.

Показатељ свести Богомољачког покрета о социјалном радничком питању и разобличавању капиталистичког зла, јесте и следећи проглас радницима објављен у другом гласилу ХНЗ, „Мисионар“, марта 1937. године:

Природно је да радници стану уз цркву, као и сељаци. Нико не може више помоћи радницима од цркве. Радници су данас обманути. Њихове вође су богаташи, професори, књижевници који се старају да преко радника дођу до

власти и славе. Радници су из огорчења безбожни. Њихов комунизам је комунизам из очајања. Ово огорчење и ово очајање је плод немилосрдног капитализма. Велики капиталисти су највећи безбожници и највећи материјалисти. Они су практички, а лажна наука теоријски омогућили безбожничтво код радника. Радници могу само у цркви наћи истинског заштитника и помоћника. Нека се не заваљају: у „радничкој“ земљи, у Совјетској Русији, радници имају и мање наднице и више рада, и мање слободе и више глади, него што је то игде било. Совјетска влада је учинила од богате Русије земљу глади. Нека се радници не обмањују. Ми позивамо раднике у наш Покрет. Наш Покрет је сељачки, земљораднички, као што је и наша земља сељачка и земљорадничка. Раднику је место уз сељака. Мржња и огорчење су рушилачка осећања. А ми хоћемо да градимо поредак правде и милости. Такав поредак може да створи само Христова Црква.²

¹ Др Драган Суботић, *Епископ Николај и Православни богомољачки покрет*, Нова Искра, Београд 1996, стр. 60.

² Исто. стр. 192.

Пут ка истинској револуцији

Замерају нам многи, чак и паметни људи, што нисмо „реални“ и „практични“. Сматрају да смо сувише „доктринарни“, „идеолози“, неодмерени и крути.

Ми добро знамо како су тешка и преопасна времена у којима живимо. Знамо да нема времена за губљење и да треба радити брзо. Међутим, тачна је она народна: *Преко је прече, а наоколо ближе*. Не представља, дакле, свака пречица пречи и ближи пут. Често је само наоколо ближе. Само прави пут, народна мудрост каже, јесте и најкраћи пут. На сваком другом, човек мора изгубити много више времена и енергије.

Питање изласка из данашње невоље, јесте питање **правог пута**. А то опет значи да је питање правога пута не само питање идеолошко, питање начелно, већ и питање врло практично.

Невоље савременог друштва потичу из атеистичког и материјалистичког начела којем је битно „овде и сада“, као и индивидуалистичког начела које узима људску јединку као суверено мерило свих вредно-

сти, заборављајући притом њен изворни однос према васељени, народу и породици.

Невоље савременог друштва потичу из атеистичког и материјалистичког начела којем је битно „овде и сада“, као и индивидуалистичког начела које узима људску јединку као суверено мерило свих вредности, заборављајући притом њен изворни однос према васељени, народу и породици. Заборављајући да без породице и без народа јединка не би могла опстати. Окренувши тако читав поредак наопачке, ово индивидуалистичко начело породило је материјализам, капитализам и идеологију демократије.

Невоље садашњег друштва траже решење. И многи мисле

да решење нуди марксизам или друге левичарске доктрине које се проглашавају за револуционарне идеје. Али оне нису никаква револуција. Оне су управо издаја револуције. Наведене идеје се темеље на истим индивидуалистичким, атеистичким и антинационалним начелима на којима се заснива и капитализам. Ма како то чудно неким изгледало, левичарске групе и групе широм света нису само на непосредан начин, или непосредно историјски, већ и природно, логички и у моралном погледу компатибилни капиталистичкој псеудоелити Система.

Револуција је прекид једног природног развоја. А комунизам и сродне левичарске доктрине то нису. Оне представљају најприроднији наставак развоја демократског друштва. Оне произлазе из демократског и капиталистичког поретка, као пиле из јајета. За комунисте, држава је једини пожељни капиталиста, једини послодавац, једини господар, али само док њома влада једна, њихова партија.

За разлику од наведеног, **истинска револуција** удара у саму срж проблема – у материјалистичко схватање света. Истинска револуција напада на капиталистички поредак друштва и обара демократску заблуду, постављајући јединку на њено право, природним развићем одређено место – у оквиру породице и нације, успостављајући надмоћност интереса породице и нације над себичним интересима јединке и одређујући њен прави духовни однос према васељени.

Истинска револуција удара у саму срж проблема – у материјалистичко схватање света. Истинска револуција напада на капиталистички поредак друштва и обара демократску заблуду, постављајући јединку на њено право место – у оквиру породице и нације, успостављајући надмоћност интереса породице и нације над себичним интересима јединке.

А животворна сила која покреће истинску револуцију јесте **морална спрема**, јер управо морална главница једног народа, његова је највећа вредност и снага. Наша историја за ово даје безброј примера. Голоруки сељаци тукли су моћну турску царевину на Иванковцу, Мишару, Делиграду... Изранављена, материјално исцрпљена, али морално јака Србија из 1914. са успехом је ратовала против једне велике силе, одлично наоружане. Србију тада нису поколебале ни страшне жртве, ни свакојаке друге недаће, ни три моћна непријатеља, да се свесно успе на своју Голготу и да васкрсне на Кајмакчалану, у Битољу и на Добром Пољу.

Да, морална спрема је несумњиво један од најважнијих чинилаца сваке победе, па и истинске револуције. Међутим, данас је владајући дух – дух кукавиштва место јунаштва и дух саможивости место пожртвовања. А пут ка препороду управо захтева јунаштво и пожртвовање, јер пут истинске револуције нимало није угодан и лак. На њему могу истрајати само прави борци спремни на жртву, а не „симпатизери“ који нам предлажу да нађемо неки „практичнији пут“. „Практичнијих путева“ има много, али овоме циљу који смо ми себи поставили води само један, и тим путем ми идемо. Да оставимо тај тегобан пут, знамо да можемо, знамо да би то било угодно и лако. Али тада нећемо стићи тамо где смо наумили – нашем народном успону, нашем народном васкрсу, већ би смо завршили са свим колебљивцима и себичњацима – у нашој народној пропасти.

Србска идеја и „магија“ Келтског крста

„Ирци лако препознају Словене, јер им изазивају урођену наклоност, као да су са њима негде и некад дуго друговали, па се са жаљењем растали.“

Драгош Калајић

Када је новообраћена ирска ходочасница Бригита, и будућа православна монахиња, учила келтски крст на србској задужбини деспота Срефана, манастиру Манасији, у магновењу одушевљења осетила је мистично јединство између своје келтске родине и нове србске духовне отаџбине. То је крст који краси и београдске храмове Светог Александра Невског и Светог Ђорђа, као и мноштво православних светиња широм земљиног шара. Овај симбол у разним својим видовима, сагласно старовековној келтској пространости широм европског истока и запада, спонтано је постао једним од упечатљивијих знамена европске традиције, а током друге половине протеклог века, његова проста верзија устали-

ла се и као политички симбол борбе за слободу европских нација од јудео-америчког и јудео-совјетског ига. Отуда и **Србска Акција** користи овај симбол као свој алтернативни знамен, који се свакако убраја у симболе изразите силине, мистичности и упечатљивости, који побуђују на **подвиг и борбу**.

Овај древни аријевски симбол распрострањен је од давнина широм евроазијског тла, а највише на ирском и британском острву као древној келтској постојбини. Његова древна симболика скопчана је са представом јединства четири елемента – ватре, земље, ваздуха и воде (четири крсна крака), и круга као симбола вечности. Четири крака симболишу и равнотежу сила, четири

правца, односно точак сунца који представља соларну моћ у складу са соларном перцепцијом врховног божанства. По Генону, центар точка и пресек равни представља упориште, односно непокретну осу око које циркулише пролазност. По христјанизацији келтских племена, овај вид крста добија симболику Христове крсне жртве и постаје знамен Светог Августина Кентерберског, Светог Патрикија Ирског и келтског Хришћанства уопште. Широм европског истока и запада, келтски крст у својим различитим видовима временом постаје један од препознатљивих хришћанских крстова и знамен хришћанске европске традиције.

Чари келтске културе и келтске душе које симболизује келтски крст, увек су биле веома пријемчиве за србске родољубе, па и више од тога. Две равни келтског крста, на кругу вечности, као да за србске националисте означавају србско-ирско (-келтско) братство, оличено у судбинском укрштању вековне сурове борбе за слободу, наизменичних успона и падова, ропства и празновања наша два народа, привидно далека али душом блиска. На први поглед, рекло би се да нас Србе мало тога веже за келтска острва, поготово ако имамо у виду географску удаљеност, делимичну поенглеженост данашњих Ираца и Шкота или пак њихово духовно подаништво

злокобном Ватикану. Ипак, наша келтофилија упућена је пре свега дубоко у старину. На таласима чаробне ирске музике, као да чујемо кораке старих Словена чије погледе умирују беле куле келтског Сингидунума. Или созерцавање *Луга* – главног субјекта ирских сага, по коме име носе сви србски шумарци и ливаде, а нарочито она крај Дрине, која се попут келтске коњице обрушава на „Тарине дворе“, како је описано у „Другој бици Мојтуре“. Стога нам је и национални архетип јунака близак, јер у лику Гибсоновог (а верујемо и историјског) Вилијема Воласа, препознајемо сопствене националне хероје. А чињеница је да и Келти и Срби по традицији цене отвореност, храброст, помало и својеглавост као и милосрђе, а воле да попију, да се развеселе, претерају и побију се, а потом и покају. Такође, мало је познато да је Ирска била стуб хришћанског правоверја и расадник православне побожности и аскетских начела широм европског запада. Била је и последње православно упориште у западној Европи у пострасколном периоду позног средњег века, чврсто попут стена острва Скелиг, украшеног монашким келијама о којима пева и чаробни вокал Лорине Мекенит. Наиме, тек када су сви правоверни ирски епископи скончали, Рим је могао да постави своје јерархе који ће наметнути криве новолатинске догмате.

И данас, без обзира на духовну дистанцу, ми осећамо блискост са оним најдубљим слојем келтске традиције. Сваки честити алстерски лојалиста, као и честити ирски националиста, лако може, свако из својих разлога, препознати праведност и узвишеност вековне, као и данашње србске борбе.

Управо такве утиске изнео је у свом маестралном роману „Српска деца царства“ Драгош Калајић, сликар, писац и идеолог, један од савремених учитеља Србске идеје. Сопствено искуство србско-ирске блискости и поштовања, саопштио је кроз беседу Патрика О’Брајана, главног јунака поглавља „Ирац“ поменутог романа:

Драги су ми Срби и зато што су овде сви против њих. Иначе, помало вам због тога и завидим. Умете да кажете не! И не би се могло рећи да се досађујете: судећи по медијима, умете да гадно бијете! Читао сам недавно у New York Times-у интервју с државним секретаром Џемсом Бејкером: каже да вам земљу треба свести у размере пре Првог светског рата, што је претпостављам, нешто страшно ситно... Ако он то каже – то значи да вам је пораз обезбеђен. И у томе смо слични. Како каже наш ирски песник Јејтс: ми смо рођени за ствари много теже него што је тријумф!

И заиста, нек да Бог да се данашњи потомци старих Келта врате вери Светог Патрикија, и да и они упознају србску традицију колико ми познајемо њихову! Јер обе традиције сведоче о победи упркос поразу, о васкрсењу свенародном из пепела, и о црпљењу моралне снаге из земаљских пораза од сила немерљивих! Пораза који постају извориште моралне крепости која снажи, надањује и омогућава сутрашње победе! Амин!

Победивши себе, победићемо сваког непријатеља!

Интервју са Јарославом, певачем волгоградске рок групе „Моја дрска правда“

Руска рок група из Волгограда МДП, представља један од најстаријих руских патриотских рок бендова из категорије RAC (Rock against communism) извођача. Овај поткултурно-политички образац подразумева текстове песама посвећене антикомунизму и антиционизму у паневропским оквирима, као и препознатљив „тврди“ звук. Од првобитног стила, „уличног панк“ звука, скинхед поткултуре и посвећености навијачкој групи волгоградског ФК Ротор, МДП је временом еволуирао до нивоа једног веома озбиљног састава, који се бави озбиљним и врло инспиративним темама руске, православне и општеевропске традиције, при чему њихови текстови ни мало не губе на борбеној димензији. Звуком са последња два албума, МДП удара темеље новог музичког патриотског стила – „белог херојског рока“, како га називају чланови састава, а који представља спој елемената рок, народне, духовне и неокласичне музике. „Војска смене“ је имала част да разговара са Јарославом, певачем овог већ реномираног и искусног, али и даље веома перспективног бенда, који ће у будућности тек давати плодове и у још већој мери пружати инспирацију национал-револуционарима, не само у Русији, већ и у Србији и широм православних и словенских народа, па и шире.

Јарославе, велики поздрав за тебе и остале чланове бенда од србских национал-револуционарних активиста! За почетак, објасни србским читаоцима шта представља главни мотив вашег стваралаштва? Да ли сматрате да политички активизам мора имати подлогу и на културном плану?

Главне побуде нашег стваралаштва представљају љубав према Богу и Родини, наша славна историја и борба руског народа за своја права. Уопште, уметност и политика су различите ствари. Али када је реч о опстанку народа, све мора бити усмерено на борбу. И уметност такође.

Шта сте хтели да поручите избором назива ваше групе «Моя Дерзкая Правда» (овај вишеслојан појам се на србски може превести и као „Моја дрска правда“, али и као „Моја смела истина“)?

Он означава да у ова тешка времена, борба за истину о руском народу, његовој

историји, борба руске омладине за своја права, јесте смео и „дрзак“ подухват, који не престаје да буде праведан и истинит! А реч „Моја“, не означава да је та истина моја лична, већ је то реч у име сваког руског човека који има самосвест о себи као личности и који је победио ропску безличност и послушао глас Крви.

Ви сте једна од најстаријих руских RAC група. Ваш првобитни музички стил био је Oi, али постепено сте еволуирали до нивоа веома озбиљне и квалитетне музике, која сажима елементе рок музике, народних и неокласичних мотива. Да ли је управо ваша (у RAC средини специфична) религиозна позиција, утицала на вашу музичку еволуцију?

Да. Религиозна позиција је одиграла у тој „еволуцији“ велику и не последњу улогу. Када је МДП формиран, ја и остали учесници пројекта смо били неопагани. Временом, Господ ме је привео истинитој вери.

Ваши текстови говоре о чињеници да национал-револуционарни активизам мора имати квалитетну духовну основу. Због тога сте и ви, попут наше организације, присталице православне националистичко-социјалне доктрине. Како ви видите позицију МДП-а на руској RAC, и уопште на руској патриотској музичкој сцени?

Правилно сте рекли, без духовне основе, било какво добро дело је осуђено на пропаст. И више од тога, без православног

Хришћанства ми ћемо погинути! Ми стојимо на следећој позицији: ПРАВОСЛАВЉЕ – САМОДРЖАВЉЕ – НАРОДНОСТ. При томе, наше поимање „народности“ има национал-социјалистичку конотацију.

У вашим текстовима, доста пажње посвећујете величању Белог покрета и његове борбе против болшевизма, а такође и борбе Руске ослободилачке армије (РОА) и осталих војски које су се током Другог светског рата бориле против комунизма. Како оцењујете утицај комунистичког наслеђа у данашњој Русији?

Тај утицај је веома велики. То се огледа како у мноштву следбеника црвене заразе, тако и у огромној количини безбожника који су заборавили на Христа и своју нацију. Такав деструктиван утицај временом се смањује, али се тај процес не одвија брзо.

Балкану, заједно смо проливали крв, а потом прошли крсни пут издаје и казне. Наш албум „Европски добровољци“, то је наш дуг палим херојима. Да, они су изгубили, али њихова крв није улудо проливена. Баш због те мученичке крви, Господ ће помиловати Русију и Србију.

Осим мотива из православне руске традиције, ви певате и о вредностима старе европске традиције Запада. Верујете ли да је обнова таквих вредности могућа на савременом Западу, који је постао главни извор духовних и културних отрова у човечанству, као и главно упориште ционистичке окупације аријевских народа.

Ја верујем у препород! Другачије и бити не може. Свети Оци Православне Цркве, пророковали су да ће се Европа препородити. Наше дело ће испунити та пророчанства. Али најпре је нужно победити зло у себи. Ми смо сами себи највећи неприја-

Људи често обмањују себе и поистовећују љубав са животињским страстима. Ту лежи узрок распада породице као и одрастања деце која нису научена правим вредностима. Уколико се не вратимо традиционалним вредностима, сав наш труд и борба биће узалудни. А вратити се таквим вредностима, можемо само кроз Православље.

Срби који слушају вашу музику, одушевљени су вашом обрадом песме „Спрем’те се, sprem’te“, као и песмама „Руски корпус“ и „Европски добровољци“, која је посвећена борби европских хришћанских војника против комунизма. У њој помињете и тројицу Срба. Шта вас је побудило на стварање албума „Европски добровољци“, и његову посвету, између осталог, и србској борби?

Јако смо дирнути, због чињенице да је наша музика допрла до срца србских слушалаца!

Сви ми, синови европских нација – деца смо заједничког претка Јафета. Десило се да је баш нама Русима и Србима, Господ дао задатак борбе против болшевика-сатаниста. И улога србског народа у тој борби јако је велика. Ми, Руси и Срби, заједно смо се борили против комуниста на

тељ, кроз сопствену лењост, пороке и неблагочестив живот. Победивши себе, победићемо сваког непријатеља!

Ваш последњи албум „Повратак крстоносца“, посвећен је руским и општеевропским лирским темама. Да ли је по овом питању ваша порука да се на данас доминирајуће наопако схватање љубави, одговор налази у традицији?

Наравно, у данашњем времену уопште, извитоперен је појам љубави. Људи често обмањују себе и поистовећују љубав са животињским страстима. Ту лежи узрок распада породице као и одрастања деце која нису научена правим вредностима. Уколико се не вратимо традиционалним вредностима, сав наш труд и борба биће узалудни. А вратити се таквим вредностима, можемо само кроз Православље.

Какву врсту музике приватно слушате? Које извођаче посебно уважавате, у Русији и иностранству?

Волим духовну музику, разних православних напева. Веома ми се допада Дивна Љубојевић и хор „Мелоди“. Од класике, преферирам Чајковског, Шопена и Вагнера. Такође слушам разне патриотске рок групе, нарочито оне које певају на словенским језицима. Од руских група волим највише Коловрат и Инструкцију за преживљавање, а од србских ми се највише допада Револт Бгд.

Православно-патриотски активности у Русији и Србији, често се строго држе застарелих форми. Без довољно свести о чињеници да православно-национална идеја мора бити одевена у нови стил, нову национал-револуционарну форму, уколико настоји да се успешно супротставља антinationалном и антихришћанском Систему. Да ли ви настојите да ваш стваралачки потенцијал усмерите ка изградњи таквог новог стила?

Разуме се да је неопходно користити нове форме. Као што су тридесете давно прошле, тако се може рећи да је данас и Ои стил превазиђен. На музичком плану, ми радимо на изградњи новог стила, који се условно може назвати „белим херојским роком“. То је мелодична музика која представља комбинацију духовних, класичних и фолк мотива, уз наравно патриотске текстове.

Како оцењујете политичку ситуацију у Русији и перспективу руског национал-револуционарног покрета?

Ситуација у Русији, генерално веома је тешка. Државу разједају сепаратисти и муслимански екстремисти. Али постоје и позитивне тенденције. То је буђење нацио-

оналне самосвести код руске омладине, што се исказало при дешавањима децембра 2010. године у Москви.

Тензија у односима између Руса и кавкаских имиграната, нарочито се радикализовала после недавног убиства једног од вођа навијача Спартака из Москве, Јегора Свидорова. Како гледате на будућност овог великог проблема са имигрантима?

Опстаћемо док се будемо борили против етничких злочина. Али ако природни при-

раштај код Руса остане на досадашњем нивоу, кроз двадесет до тридесет година, можемо и ми добити своје Косово.

Ви сте поборници православне монархије. Верујете ли да је могуће испуњење пророчанстава руских светитеља о обнови руске империје? Да ли ће православни националисти заиста бити „долазећи опричници последњег Цара“, као што каже једна од ваших песама?

Верујем у пророчанства руских Светих Отаца Православне Цркве. А та пророчанства (на пример, Св. Серафима Саровског), говоре да ће монархија у Русији бити обновљена. И баш од тога ће почети препород, како словенских народа, тако и западне Европе. Монархија ће бити обновљена и у Србији и у другим земљама. То ће бити последњи Крсташки рат, у којем ће бити ослобођене све православне светиње. Ми ћемо победити!

За крај, шта бисте поручили нашим читаоцима и саборцима Србске Акције?

Србска браћо! Желим вам да не губите бодрост духа и чврстину карактера у нашој борби. Такође, желим вам истрајно држање вере православне и рађање што је могуће више беле србске деце.

Слава Русији! Слава Србији!

Отаџбина – стил долазеће Србије

Данас када на улицама србских градова угледамо младића или девојку са чије одеће сија већ препознатљив сплет „ћириличних руна“ – *ОТ*, јасно нам је да смо наишли на особу блиских уверења, или чак на саборца националистичке идеје.

Трибине србских стадиона, и србске улице, у све већој мери постају украшени овим знаменом, којим млада, долазећа Србија показује да уме да препозна и подржи спој традиције и урбаног стила, па и сама учествује у његовој национал-револуционарној пројави. Јер стил *Отаџбине* управо то и јесте. Потпуна супротност псеудопатриотском кичу и представама антисрбске пропаганде из прошлости, којој су често доприносили и многи „националисти“. Стил *Отаџбине* постаје својеврсна униформа нове србске омладине, која је поносна на своју нацију и која у модерном времену промовише вредности својих предака.

Одећа је, наравно, део форме и као таква није од пресудог значаја. Међутим, форма је увек спољна манифестација суштине и одраз унутрашњег стања личности. А постојање оваквог феномена и његове експанзије, показује да нове србске генерације у све већој мери постају свесне битности културе, као значајног чиниоца борбе за национални препород.

Са орлова, витезова и других мотива традиције, који су стилски „угравирани“ на мајицама, шаловима, јакнама и дуксевима *Отаџбине*, може се прочитати порука која у овим урбаним али и мрачним временима цивилизацијског суноврата, опомиње и упућује на завет Предака, на смисао постојања, на борбу за род!

A portrait of Prince Miloš Obrenović, a Serbian ruler, in military uniform. He is wearing a dark coat with a red sash and a red shawl. He has a mustache and is looking directly at the viewer. The background is dark and indistinct.

*Црн Ђорђије
у црном времену,
из чемера Србију
покрену!*

ПОДВИГ И БОРБА

srb-akcija.org